Ч. 95. Пятниця 30 цьвітня (13 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Против §. 14. — Християньскі социяли а абсолютизм. — Анґлійцї в Тибетї. — Намірене підпалене кронштадтскої кріпости. — Росийско-японьска війна.

Парляментарна комисия молодоческого клюбу видала вчера відозву, в котрій вказує на сумні наслідки правлїня §. 14-го і обжаловує правительство, що оно виноватє за теперішні відносини, бо не завело національного рівноуправнення в краях чеських і перешкаджало поліпшеню відносин парляментарних та реформі реґуляміну палати послів. Чехи готові кождої хвилї до санациї неможливих теперішних відносин через заведене національного мира в ческих краях. Без взгляду на то ставлять Чехи яко услівє кождої акциї угодової з Нїмцями заведене ческого языка яко внутрішно урядового і основанє університету на Моравї. — Та й партия т. зв. Всенїмцїв виступила против §. 14 і видала відозву, в котрій так само вказує на шкідливість правлїня за помочию §. 14 та протестує против наміреного обмеження прав нїмецкого народу при помочи т. зв. порозуміня.

Християньскі социяли погодились би видко і з абсолютизмом. Орґан їх партиї „Deutsch. Volksblatt“ обговорючи справу відрочення Ради державної так пише: „Раду державну відрочено. На як довго? Нїхто не може того сказати. В кругах посольских говорено, що з відрочення може прийти до розвязання а в дуже серіозній заяві сполучених нїмецких партий знаходить ся один уступ, в котрім робить ся натяк, що чимраз стає ширший погляд, що внутрішно-політична колотнеча може бути залагоджена в спосіб, котрий лежить поза конституциєю і парляментом“. А дальше каже задана ґазета: Нехай посли будуть переконані о тім, що сім літ обструкциї яко остаточний добуток конституцийного стану знищили в народі забобонну віру в единоспасаючу силу конституциї, що нарід нинї не дурить ся тим, що треба радити після якоїсь певної шабльони але вдоволений, коли хтось добре рядить та що нарід в послїдних роках прийшов до того переконання, що в Австриї не можна з парляментом не то розумно рядити, але взагалї не можна рядити. То єсть біляньс, який укладає нинї справедливе публичне мнїнє.

Підчас коли Росияни бють ся з Японцями, Анґлійцї поволи і в „мирній“ дорозї забирають Тибет. Они завіряють цїлий сьвіт, що вибрали ся до Тибету лиш в мирній цїли, щоби навязати з Тибетанцями торговельні відносини, а коли взяли войско з собою то лиш длятого, щоби боронити ся від нечемних Тибетанців, котрі не хотять пустити їх до своєї хати. Вісти з Льондону доносять тепер вже о третій битві, котра відбула ся межи миролюбивими Анґлійцями а нечемними Тибетанцями. З Калятсо дали знати, що 2500 Тибетанців заступило онозди дорогу анґлійскому войску занявши дуже сильні гірскі позиції. Але невинні Анґлійцї видко здогадували ся вже наперед, яка жде їх доля серед недобрих Тибетанців та забрали зі собою в мирний похід гірскі пушки і мітралези Максіма і се стало їм тепер в пригоді. Они, здаєсь, хотїли також лиш показати Тибетанцям, як европейскі цивілїзатори уміють обходити нецивілїзованих та стріляти до них з пушок і так, здаєсь, нехотячи убили 200 людий. Тибетанцї самі собі винні бо чому зараз не сказали, що готові цїлий свій край віддати анґлійским цивілїзаторам та нагнути свої карки під їх ярмо?!

Дивна вість розійшла ся з Петербурга і не хотїлось би тому вірити, як би не то, що її подає росийска аґенция телеґрафічна. Хтось хотів перед кількома днями підпалити кронштадский арсенал і висадити за помочию нагромаджених там материялів вибухових цїлу кріпость, але в нору добачено, що горять гиблївки политі нафтою і огонь угашено. В першій хвили — а то також характеризує занепокоєнє в Петербурзї викликане війною — говорено, що то зробив якийсь японьский аґент.

---

2).

КУДОЯРОВА ПЕЧЕРА.

(*Оповідане з старини — подав Сергій Браїловский*).

(Дальше).

І снилось їй, що она вїздить до рідного Сївска, іде улицями і ніяк не може найти свого дому. Ось она виїхала за місто. В поли стоїть якась землянка. Настя велить підїздити до неї, щоби переночувати або розпитати о вітци і матери. Нараз з землянки появляє ся мужчина. Настя відразу пізнала в нїм свого Михайлика. Утїшена і щаслива від тої нежданої стрічи она кидає ся до него і питає: „Голубчику мій, де ти був? Що стало ся з тобою по тім, як ти упав з коня?“ — Але Михайлик грубо відтрутив її від себе і злобно промовив: „Тепер називаєш голубчиком, а тоді чому не утїкла від пана сотника? Чому не вирвала з рук его пистолета? Чому погубила моє житє? Ну, щож: щаслива з сотником? Щаслива! Отже я розібю твоє щастє! Убю твого вітця і твою матір — убю і тебе!“ — З тими словами він вийняв із за пояса пистолет і вистрілив в неї.

Настя хотїла крикнути, але голос її був без звуку; она кинулась на перед — і пробудилась.

Було майже темно. Чути було з далека вистріли з рушниць; з провідників нїкого коло воза не було видко. Она хотїла спитати Охріма, де они ділись; але побачила, що якісь два незнакомі селяни в чудацких кафтанах, поваливши Охріма на землю, сильно звязали єму руки. Она нїчого не могла зрозуміти. Притулившись в возї до подушки, она шептала слова всїх звістних їй молитов. Між тим два незнакомі кинули на віз звязаного і стогнучого Охріма, сїли побіч него і погнали конї.

— А один таки утїк! — промовив з досадою в голосї їздець з рушницею на плечи і грубою нагайкою в руці, доганяючи віз і обертаючи ся до двох незнакомих мужчин.

— Треба було зробити єму конець — відповів єму один кафтан.

— Пробовав, та за деревами не поцїлиш — промовив їздець і поглянув нахилившись до самого лиця заумершої Настї. — Ну, та сумувати за ним нема чого: веземо нашому батькови-атаманови на радість і утїху славну молодичку.

Він ударив коня острогами і пігнав наперед та щез в мраці маєвого вечера.

III.

З минувшини Кудояра.

На високім виступі, що втискав ся в річку Знобівку, там де вузкою полосою між виступом і рікою ішла дорога з Новгородка в Сївск, тогож самого вечера стояли з довгими мушкетами в руках два розбійники, одіті в чорні жупани, в високих баранкових шапках, з кинджалами і пистолетами за широкими поясами і з кривими турецкими шаблями через плече. За ними тихо шептали свої дивні нічні казки вікові сосни, а перед ними, майже у самих ніг, котила мутні филї Знобівка, покрита множеством нанесених островів і островчаків, що поросли берестом і осокою.

Розбійники стояли, приперши ся плечима до двох зрослих сосон і прислухували ся кождому звукови та уважно глядїли на оба кінцї дороги.

Була десята година вечер, але довкола всьо спало, лише зрідка подуваючий вітрець будив похитуючи іглистими вершками, шишки дрімаючих соснн.

— І що то, брате, значить — продовжав розпочату розмову один з розбійників — що наш атаман весною буває такий нудний. Чудний він якийсь, як погляну на него. Зимою або осению — тоді лютий — нехай Бог заступить!

— Минувшої осени — почав оповідач по малій хвили — попала в руки наших женщина з дїтьми, жінка асавула, як дізнали ся опісля. То як она, брате, просила атамана не губити її красних дїточок, руки цїлувала, заклинала іменем Божим і всїх сьвятих — нї, не пожалував, велів убити їх разом з материю. Лиш промовив, глядячи на їх трупи: „Ось щенюки — асавуленята! Виросли би, були би сотниками, чужу кров пили би!“ Он який! Ну, а як прийде весна, як прийде красний май, ось який нудний і сумний та тихий! Все ходить вечером по березї Знобівки та співає сумні пісні, а нї, то їде он на той остров і слухає як соловейко заливає ся в корчах...

Тепер же наспіла вість, що виновника вже зловили. Єсть ним якийсь російский офіцир, що належить до революцийної партиї. Крім того офіцира арештовано ще богато військових і цивільних людий належачих до революцийної партиї.

Коло Порт Артура а радше на півострові Квантун настали якісь зміни, котрих з браку докладнійших вістий годі зрозуміти. Здає ся, як колиб Порт Артур від сторони цілеччини не був замкнений, або як би єго Росияни хвилево обсадили. Може також бути, що перша вість, мов би також коло Кінчов висїло 10.000 Японців на беріг, була неправдива і що там може висїв лиш якийсь слабий відділ японьский, бо ґен. Куропаткін доносить під датою дня 10 с. м. що слїдує: Межи Саімаці а Фенванченом не добачено ніякого відділу японьского. Дня 8 мая значна японьска кольонна пішла з Фенванчену до Каічу (може до Гаічен?). Стация Пулянтієн (Порт Адамс) єсть обсаджена пограничною сторожию а на лінії до Сашілї зроблені Японцями шкоди вже направлено. Довершив того і доглядав робіт полковник Спірідонов з четвертого баталїону зелїзничого. Він підняв ся також перевести до Порт Артура поїзд з муніциєю (видко з того, що в Порт-Артурі брак муніциї), котрий прибув до Ляоян вже тоді, коли Японці висїли на беріг коло Біциво (Піцево). Щоби поїзд не впав в руки Японців, приготовлено все, щоби єго висадити у воздух. Дїло се, довершене вояками 4 баталїону зелїзничого, увінчало ся успіхом. Около 4 год. по полудни станув поїзд на стациї в Чінчан. Тут обняв поїзд ґен. Фок і під сильною ескортою доставив до Порт-Артура. Підполковник Спірідонов вернув до Вафантян. По виході на беріг коло Біциво посунули ся Японці в однім напрямі до Чінчан. Два полки піхоти перейшли в ночи з 9 на 10 мая коло стациї Санчілї. Около 30 кораблїв стоїть на північ від рога Терміналь.

Новинки.

Львів дня 12-го мая 1904.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс комісарів повітових: Меч. Калиневича з Кольбушової до Ясла і дра Стефана Таньского з Живця до Кольбушової, а практиканта концептового Намістництва Дион. Вілюша зі Львова до Живця. — П. Намістник переніс ветеринарів повітових: Петра Ольбрихта з Бохнї до Стрия, Стан. Ваґнера з Залїщик до Бохнї і Ів. Франкевича зі Львова до Калуша, а асистентів ветеринарийних Як. Пйотровича зі Стрия до Львова і Ів. Табачиньского зі Скалата до Залїщик.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї повернув вчера рано з Риму до Львова.

— **В справі зарібкової еміґрациї** оголошує Gazeta Lwowska: Супротив безнастанно ширених ще в дневниках неправдивих вістий про мнимо неприхильне становиско, яке заняло Намістництво против еміґрациї робучого люду задля зарібків в Німеччині, — мусимо знов, з цїлим натиском ствердити, що Намістництво виступало все лише против незаконної аґітациї, а не робило ніяких перепон робітникам, які хотїли шукати зарібку поза границями краю. З огляду лише на добро самих робітників і знаючи з численних примірів, на які сумні наслїдки виставляють ся ті з них, що їдуть на заробок до Німеччини без попередного заключеня контракту — Намістництво поручило звертати їх увагу на то небезпеченьство. Аби вкінци вияснити ту справу, подаємо в повнім змістї обіжник до старость, виданий п. Намістником. Він звучить ось як: Моїм обіжником з дня 9 марта 1904 ч. 3050 пр. я звернув увагу панів старостів на аґітацию ширену серед сільского населеня для намови їх до гляданя зарібків в Німеччині і поручив виступати против аґітациї неуправнених аґентів, та перестеречи населене перед наслїдками легкодушного виїзду. Однак для оминеня якого небудь непорозуміня остерігаю пана старосту, що не може бути бесїди про ставлене яких перепон робітникам, які мають запевнений контрактом заробок за границею, або які мимо перестороги перед небезпеченьством, на яке виставляють ся задля недостатку заключеної умови, схотять поїхати до працї за границю. Пригадую заразом мої кількоразові вказівки, аби не роблено неоправданих приписами трудностий при видаваню пашпортів, як також порученя сторожити над тим, аби громади не робили неоправданих трудностий при видаваню службових і робітничих книжочок. Видані в інтересї робучого населеня пересторога мають лише на цїли охорону робітників перед визиском аґентів або перед небезпеченьством виїзду без запевненого з гори заробку. Намістник *Потоцкий.*

— **Бюро патронату** спілок ощадности і позичок при краєвім Видїлї у Львові оповіщує: В часї від 13 до 25 червня 1904 р. урядить Бюро патронату з припоручення краєвого Видїлу з дня 29 цьвітня 1904 р. ч. 42.868. X практичний курс науки для касиєрів і членів заряду Спілок ощадности і позичок. На сей курс, котрий відбуде ся в Кракові, можуть бути приняті кандидати представлені Зарядами єствуючих Спілок або основательскими Комітетами Спілок проектованих і зголошених до Бюра патронату. Зазначує ся при тім, що число учеників на курсї обмежене до 30. До кождого прошеня о приняте на курс треба долучити: 1) метрику хрещеня або метрикальний витяг для кождого кандидата і 2) пробу звичайного письма кождого кандидата разом з єго заявою, що коли буде принятий, обовязує ся прибути на науку і придержувати ся обовязуючої в часї науки інструкциї. Кандидати незасібні можуть узискати запомоги від краєвого Видїлу по 50 К і прошене о сю запомогу треба в поданю о приняте висказати. Крім того Бюро патронату готово поперти заходи принятих на курс кандидатів з місцевостий дальше від Кракова віддалених о знижене цїни їзди зелїзницею. В сїй цїли належить долучити до поданя о приняте друге подане до Дирекциї державної зелїзницї, потверджене вже через дотичне староство що до убожества петента і 1 К на стемпель. Подане без стемпля треба вносити до „Бюра патронату для Спілок ощадности і позичок при Ви-

---

— А тепер де він? — перебив оповідача товариш.

— Де має бути? В своїй печери сидить. Ще не виходив. Нинї він від рана якийсь не свій, такий понурий і сердитий — не приведи Господи.

— Як би ти був на єго місци, то став би таким самим, а то й гіршим — відповів на бесїду товариша другий розбійник і став прислухувати ся в ту сторону, що вела до Новгородка сїверского.

Повіявший нараз вітер сильно заколисав соснами і заглушив долїтаючі здалека якісь неясні звуки — тріск нагайки чи мушкетні вистріли.

— Так — говорив дальше другий розбійник — як би ти був в єго шкірі, то не так би запіяв. Атже я єго земляк і знаю, що такий був перше наш атаман, наш батько Михайло Степанович Кудояр. То прізвище Кудояр, він собі придумав, а правдиве єго імя Бочаренко — он що!

— Правду кажеш? — спитав недвірчиво перший розбійник.

— Сьвяту правду. Коли хочеш правду-матїр знати, то я тобі ось що, брате, скажу. Лїт тому шість або сїм минуло, як Михайло Степанович став розбійником. А перше був він жителем Сївска, мав двір і хорошу худобу, був одним з найлїпших паробків на нашій улици. Та, бачиш, гріх всьо зробив.

— Який гріх? — не утерпів спитати заціkавлений товариш, присуваючись до бесїдника, що з підозрінєм розглянув ся довкола, немов би бояв ся, аби єго хто не підслухав.

— Є у нас в Сївску — вів своє оповідане майже шепотом дальше — богатий козак Кирпотенко. — Ось з дочкою того козака і зійшов ся наш атаман. Дуже полюбились они, та наш атамань ніяк не міг взяти єї, тому що єї отець не хотів віддати своєї одиначки за бідного козака.

— Щож він, бідний, зробив?

— Що зробив? То наробив, до чого вела єго судьба і доля. Може він думав діждати ся смерти вітця, а може викрав би єї та потайки й повінчавсь би — хто єго знає, що би він був придумав! Тілько тут вийшла, брате, така оказия. Посватав ся, знаєш, з Кирпотенковою дочкою з Новгородка пан сотник, старий гриб та богатий і важний пан.

— Ну й що?

— Ну скінчили дїло одним махом!

— Не вжеж наш бравий атаман допустив, щоби єму з перед носа взяли дївчину? — з досадою спитав нетерпеливий товариш.

— Як допустив! Або ти не знаєш, який він палкий? Зібрав він нас, брате, девятьдесять ночию в ярі, що за містом Сївском може пять верст і каже: „Так і так, братчики, виратуйте з біди; сотник менї Кирпотенкову дочку відбиває. Сором вам буде, братчики, коли не пособите менї, коли позволити чужому взяти взяти мою Настю (то дївчину, Кирпотенкову дочку, так звали). Коли виручите дївчину і проучите сотника, старого чорта, зумію віддячити ся; всьо, що найде ся при сотнику, віддам вам, та ще й свого добра додам“. Ну, нам не треба було користи, а захотїло ся проучити сотника, щоби не їздив в Сївск за чужим добром, так що ми згодили ся. Була думка, що справа скінчять ся жартом, а вийшло инакше...

— Щож вийшло і як?

— Та так. Рішили ми напасти на весїльну дружину, коли повезуть молоду до церкви. Сказано — зроблено. Підглядїли поїзд, напали; у дружини показало ся готове оружиє; почала ся борба. Надбіг сам сотник і з пистолєта мало що не убив на смерть самого Бочаренка. Погане дїло; бачимо, сотник може переловити всїх нас і тоді поминай, як звали.... Прийшло ся утїкати з раненим і скривати ся, та лїчити хорого. Ледве за три місяцї вилїчили. Ось що!

— Ну, а сотник що?

— Звістно що: повінчав ся з Кирпотенковою дочкою та й марш до Новгородка. Кажуть, грозив, від'їзджаючи з Сївска, що пришле козаків і переловить нас, як розбишаків. Ось Бочаренко коли вилїчив ся і дізнав ся о всїм, рішив утечи з Сївска на вольную волю, на широку доріженку, в темні лїси, щоби там шукати правду-матїр, відомстити сотникови за кривду. Він сказав нам: „Всьо одно, братчики, ми пропащі люди. В Сївску нам не жити. Поживемо на волї і покажемо сотникам, асавулам і всїм, які ми молодцї! Лїпше умерти а не дати ся сотникови в руки!“ Від тої пори ми вибрали собі той лїсок; наш атаман викопав тут собі печеру; назвав себе Кудояром, атаманом розбійників — і стали ми рабувати і убивати переїзжих людий, а найбільше сотників. Наш атаман перше обрабувавши, пускав на волю людий і говорив: „Їдьте і розповіджте в Новгородку і в Сївску, що шле поклін їм атаман розбійників Михайло Кудояр і радить не попадати єму на очи, коли хто хоче мати свою голову.“ Ось з тої пори й пійшла слава о Кудоярі-розбійнику і о Кудояровій печері, котру зі страхом і птах перелїтає, не то чоловік переходить і переїзджає.

— Правду, брате, кажеш: нашого батька-атамана далеко кругом знають. Ось, приміром сказавши, я і з під Курска дістав ся до вашого товариства...

В той час по лїсї роздав ся неімовірно різкий свист, що повторив ся три рази.

— Ого! То Сава сторож дає знати, що наші когось зловили і везуть до атамана; видко, добича важна! — промовив земляк Кудояра.

— Поглянемо, що нам привезуть наші — роздав ся недалеко голос і ізза краю виступа появив ся високий, трийцять до трийцять трилїтний мужчина, в червонім жупанї, підперезанім широким поясом, ізза котрого виглядав великий пистолет з ручкою украшеною золотом і сріблом і широкий кинджал, котрого ручка була висаджувана дорогоцінними каменями. Єго лице окружала густа чорна борода,

ділї краєвім у Львові“ найпізнійше до дня 24 мая 1904 р. Неувзгляднені подаия будуть звернені кандидатам, котрі до подаия долучать значок почтовий на 20 с.

— **Для Львовян.** Заходом секциї оперової, котра завязала ся при висшім інститутї музичнім, буде відіграна в недїлю дня 15 с. м. оперетка Артемовского „Запорожець за Дунаєм“ в сали „Gwiazd-и“. Початок точно о год. 6 вечером.

— **Дезертир.** Команда 11 полку артилериї повідомила львівску полїцию, що онигди утїк з касарнї канонїр Йосиф Коралїв.

— **Невинно засуджений.** В Опаві на Шлезку засудив суд присяжних дня 30 червня минувшого року муляря Кіршнера за рабунок на 10 лїт вязницї з однодневним постом в кождім місяци. На внесену просьбу засудженого розбирано справу на ново і тепер показало ся, що він цїлком невинний. Кіршнера зараз випущено з вязницї, де невинно пересидїв 10 місяцїв.

— **Пожар.** З Вибранівки доносять, що дня 6 с. м. о годинї 12 в полудне вибух огонь в селї Бринцї церковні і до години знищив цїлковито 21 селяньских загород. Погоріли також економічні будинки руского приходства. О ратунку не було бесїди задля сильного вихру, в наслїдок чого горіло відразу в кількох місцях. Богато людий не було дома, бо вибрали ся на храм сьв. Юра до Львова.

— **Тов. „Руске Касино в Дрогобичи“** уряджує дня 15-го мая с. р. в недїлю вечерницї в честь Т. Шевченка в сали міскій. Початок точно о год. 8 вечером. Весь дохід призначений на добродїйнї цїли.

— **З Гусятина.** Загальні збори фiлiї „Просьвіти“ в Гусятинї відбудуть ся дня 17 мая с. р. в сали повітової ради. Із зборами буде сполучене просьвітно-економічне віче, на котре просить ся нашу інтелїґенцию, міщан і всїх доколичних селян.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 12 мая. Ґубернатор Ляйтвайн доносить, що коло Онтіо прийшло до стички з Герерами, котрі уступили ся взад на гори Патезіс. З нїмецкої сторони згинув 1 вояк, 1 єсть ранений а 2 десь пропали.

Сеуль 12 мая. Бюро Райтера доносить: Около 200 Росиян заатакувало Анджу. Японьска залога боронила завзято міста.

Токіо 12 мая. Атак 200 Росиян на Анджу відперто.

Токіо 12 мая. Всїлякі вісти, які тут наспіли, вказують, що коло Йонпен помежи Анджу а Унзаном єсть відділ росийского войска. Відділ той єсть малий і складає ся лиш з кінноти та має за задачу непокоїти фланки Японцїв та їх сполучене на полудни від ріки Ялю.

Шангайкван 12 мая. Бюро Райтера доносить під датою 11 с. м.: Росияни позістають все ще коло Нючвану а якесь число їх вернуло до міста. Стояча в Ташічао артилерия єсть готова до вимаршу. Чутка о битві під Ляоян досї не потвердила ся. Мабуть розходило ся о стички з розбійничими ватагами. До Гаїчен надходить поміч з Ляоян.

Петербург 12 мая. Ґен. Сахаров доносить: Після донесеня ґен. Засулича з 10 с. м. войско японьске вимашерувало перед двома днями з Фенванчен в сторону як Гаїчен; другий відділ в силї одної дивизиї піхоти, 40 пушок і 1500 кінноти машерує на місцевість Самацї.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 11-ого мая 1904.	платять K. c.	жадають K c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573 —	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99·50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	101·70	102 40
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	102·30	103.—
4% листи застав. Банку краєв. .	99 30	100 —
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 80	100 50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	101·80	102 50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 80	100·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78 —	84·—
Курс віденьский:		
Австр. черв. хреста	53 60	55·60
Угорск. черв. хреста	29·25	30·25
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	66·—	71·—
Базилїка 10 К	21·10	22 10
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·15	117·65
Долар америк.	4·80	5 —

а чорні кучері висували ся з під високої шапки з червоним аксамітним дном.

Розбійники з почестю поклонили ся свому атаманови і поправили свої високі шапки.

Між тим дорогою з Новгородка наближав ся знакомий вже віз, в котрім сиділа ледва жива від страху Настя Пушкаренчиха і звязаний та побитий Охрім. За возом їхало кількох уоружених розбійників.

Кудояр велїв одному із знакомих вартуючих при Кудояровій печері розбійників розпалити ватру.

Ярко бухнули сухі галузки сосон і тамтогорічні смолисті шишки і далеко осьвітили стоячі густою стїною дерева і Знобівку з єї островцями.

Атаман стояв вижидаючи коло ватри, виставивши наперед свою ногу в сафяновім чоботї. Рукоять пистолета з дорогоцїнними каменями сияла ріжноцьвітними искрами. В цїлій появі Кудояра було щось страшно грізного. Під'їхавши до ватри, розбійники зсїли з коний, а один з них приступив до атамана і щось розповідав єму тихим голосом.

— Славно, дїти! Молодцї! — обернув ся до прибувших атаман по вислуханю розбійника. — До рана лишає ся ще досить часу; змініть варту і ідїть спати. А ти, Євтух — приказав тому, котрий називав себе земляком атамана — приведи до мене до печери візника і паню...

IV.

Несподївана стріча.

За пів години Кудояр в синїм легкім кафтанї, з люлькою в устах, сидїв в печері, осьвітленій трема восковими сьвічками.

Печера мала вид подовговатого чотирокутника з півкруглим склепінєм. На стїнах єї, прибраних богатими килимами і аксамітами, висїло ріжнородне оружиє: були тут і мушкети, криві турецкі шаблї і найрізнїйших розмірів пистолети і кинджали; всьо то ствітило ся богатою оправою і хорошим виробом. В однім кутї стояла велика, зелена з широкими пологами зелїза скриня, в котрій хоронило ся богатство атамана: золоті і срібні кубки, чарки, червінцї, дорогоцїнні каменї, перли і всїлякі инші річи награблені у подорожних. В другім кутї на низькім і широкім помостї, застеленім дорогим перским килимом, лежала цїла гора подушок в темночервоних шовкових наволоках — то була постїль Кудояра. По серединї стояв великий дубовий стіл, покритий парчею, а довкола него лавки до сидженя. Ось і вся обстава Кудоярової печери.

Сам Кудояр сидїв на лавцї недалеко від входу до печери, заслоненого килимом, а перед ним стояв Охрім, котрого піддержував Євтух.

— Звідки їдете і куди? — спитав Кудояр візника, потягнувши дим з люльки.

— Ми їдемо з Новгородка в Сівск — ледве чутно відповів побитий Охрім.

— А ти говори менї сущу правду — грізно сказав Кудояр, зморщивши брови — а нї, то лихо тобі буде, старий грибе!

— Як перед Богом говорю тобі щиру правду.

— Щож ви за люди? — продовжав допити атаман, понизивши голос і успокоївшись.

— Ми не купцї і нема у нас нї товарів нї гроший. Ми везли нашу паню сотникову до Сівска до єї родичів в гостину.

— А як називають вашу паню? — спитав Кудояр, блїднїючи.

— Настя Дмитрівна, батеньку, по мужу Пушкариха, бо єї муж наш сотник Давид Пушкар....

— Виведи єго — хлухо приказав атаман Євтухови.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання Руского педаґоґічного Товариства

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. І., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяра 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дїтий 30 с. **Гордїєнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894; 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси гімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етнографічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр. 60 с. ***Оповідання** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка**. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилі**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леонїда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" порученний до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).